

Sygn. akt I C 1747/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Słobodzian

Protokolant: A.. A.. P. W.

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P.

przeciwko A. P., M. P. i K. P.

o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego

I. uwzględnia powództwo wniesione przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. i ustala nieistnienie stosunku prawnego wynikającego z umowy zlecenia z dnia 03 lipca 2005 roku (wraz z aneksem z dnia 01 grudnia 2008 roku) zawartej między K. P. jako zleceniodawcą, a A. P. i M. P. jako zleceniobiorcami;

II. oddala powództwo wniesione przez Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P.;

III. zasądza solidarnie od pozwanych A. P., M. P. i K. P. na rzecz powoda Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać solidarnie od pozwanych A. P., M. P. i K. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. kwotę 2.546,00 (dwa tysiące pięćset czterdzieści sześć) złotych, tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. był zwolniony;

V. nie obciąża powoda Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanych A. P., M. P. i K. P. kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1747/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 czerwca 2012 r. (data prezentaty) Skarb Państwa – reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. wniósł na podstawie art. 199a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa w związku z art. 189 (1) k.p.c. o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy zlecenia z dnia 03 lipca 2005 roku wraz z aneksem z dnia 01 grudnia 2008 roku, zawartej między K. P. jako zleceniodawcą oraz A. P. i M. P. jako zleceniobiorcami oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 listopada 2013 r. (data prezentaty) k.58-61 A. i M. P. reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika podnieśli zarzut braku legitymacji czynnej Skarbu Państwa oraz bezzasadność powództwa i w konsekwencji wnieśli o jego oddalenie w całości z uwagi na brak legitymacji czynnej powoda jak i

jego bezzasadność oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 stycznia 2014 r. (data prezentaty) k. 68-74 pozwana K. P. podniosła analogiczne zarzuty, co A. i M. P. wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2014 roku strony podtrzymały swoje stanowiska, przy czym Skarb Państwa i K. P. byli już reprezentowani przez profesjonalnych pełnomocników procesowych, którzy wnieśli o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 112-114).

W piśmie z dnia 03 lutego 2014 roku pełnomocnik Skarbu Państwa ustosunkowując się do zarzutu braku legitymacji czynnej wniósł o wezwanie Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. do wstąpienia do udziału w sprawie w charakterze powoda (k. 118-120).

W związku z powyższym Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. informując o możliwości wstąpienia do udziału w sprawie w charakterze powoda w terminie 2 tygodni od doręczenia zawiadomienia (k. 149).

W odpowiedzi Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. oświadczył w piśmie z dnia 30 kwietnia 2014 roku (k. 158), iż przystępuje do udziału w niniejszej sprawie w charakterze strony powodowej. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego wniósł na podstawie art. 199a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa w związku z art. 189 (1) k.p.c. o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy zlecenia z dnia 03 lipca 2005 roku wraz z aneksem z dnia 01 grudnia 2008 roku, zawartej między K. P. jako zleceniodawcą oraz A. P. i M. P. jako zleceniobiorcami oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W piśmie z dnia 29 maja 2014 roku (k. 174-175) pełnomocnik pozwanych A. P. i M. P. wniósł o oddalenie powództw Skarbu Państwa oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. z uwagi na ich bezzasadność, a w przypadku powództwa Skarbu Państwa również z uwagi na brak legitymacji czynnej, oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Pełnomocnik nie wyraził zgody na wstąpienie powoda Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. w miejsce Skarbu Państwa i nie wyraził zgody na jego zwolnienie od udziału w sprawie w charakterze powoda.

Na rozprawie w dniu 30 maja 2014 roku pełnomocnik powodów Skarbu Państwa (reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P.) oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. poparł oba powództwa i wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanej K. P. wniósł o oddalenie obu powództw i zasądzenie kosztów zastępstwa według norm przepisanych, nie wyrażając zgody na wstąpienie powoda Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. w miejsce Skarbu Państwa i na jego zwolnienie od udziału w sprawie w charakterze powoda (k.176-177).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. dysponując pełnomocnictwem swojej córki K. P. zbyła w jej imieniu w dniu 07 października 2006 roku samochód osobowy marki S. (...) za kwotę 6.400,00 złotych, którą otrzymała w gotówce, a następnie również w jej imieniu aktem notarialnym Rep. A (...) z dnia 26 października 2006 roku zbyła lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...) za kwotę 350.000,00 złotych. Z kwoty uzyskanej ze sprzedaży lokalu na rachunek bankowy M. P. wpłynęła kwota 340.000,00 złotych, zaś kwotę 10.000,00 złotych otrzymała gotówką.

Po dokonaniu powyższych transakcji M. P. dokonała spłaty zobowiązań córki na kwotę 63.343,03 złotych. Następnie K. P. w porozumieniu z rodzicami M. P. i A. P. zdecydowała, iż pozostała kwota 293.056,96 złotych zostanie przeznaczona na zakup, wykończenie i wyposażenie lokalu mieszkalnego w K.. Zdecydowano, iż nieruchomość zostanie nabyta na nazwisko M. i A. P. za powyższe środki należące do K. P. oraz, że będą oni swobodnie dysponować

lokałem, nie przepisując go na córkę, która i tak jest ich jedyną spadkobierczynią i która będzie mogła z niego korzystać, kiedy będzie tego potrzebować.

Aktem notarialnym z dnia 25 marca 2008 roku (Rep. A Nr 3876/2008) M. i A. P. nabyli na własność lokal mieszkalny wraz z garażem położony w K. przy ul. (...) za kwotę 229.062,00 złotych, a następnie doprowadzili do jego wykończenia i umeblowania. Według treści aktu notarialnego kupujący nabyli przedmiotowy lokal w ramach małżeńskiej wspólności ustawowej, za fundusze pochodzące z majątku wspólnego, oświadczając jednocześnie, że w ich związku małżeńskim obowiązuje w zakresie stosunków majątkowych ustrój wspólności ustawowej. Środki na zakup i wykończenie lokalu pochodziły z pieniędzy należących do K. P., w posiadanie których małżonkowie P. weszli na skutek dokonania przez M. P. w imieniu córki transakcji opisanych powyżej.

Już pod dokonaniu powyższych transakcji tj. w dniu 03 listopada 2009 roku Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w S. wszczął w stosunku do małżonków M. i A. P. kontrolę skarbową w zakresie dochodów nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych za rok 2007. W toku kontroli wyszła na jaw kwestia dotycząca nabycia przez małżonków P. na własność lokalu mieszkalnego za środki pieniężne stanowiące własność ich córki. Kontrola zakończyła się sporządzeniem protokołu kontroli z dnia 28 maja 2010 roku. Składając w piśmie z dnia 08 czerwca 2010 roku wyjaśnienia do protokołu kontroli małżonkowie P. wskazali, że zamieszkująca za granicą K. P. córka zleciła im zakup, wykończenie i wyposażenie mieszkania w K. i umówili się z córką, że zakupu lokalu dokonają we własnym imieniu, ale na jej rzecz, to jest na ich nazwisko za jej środki finansowe z uwagi na fakt, iż nie posiadają od niej notarialnego pełnomocnictwa na zakup nieruchomości. Małżonkowie P. wyjaśnili, iż umówili się z córką, że nie będą po zakupie przepisywać na nią lokalu gdyż i tak dziedziczy po nich cały majątek na podstawie testamentu oraz z uwagi na ewentualne trudności związane z jego administrowaniem, które mogłyby wyniknąć w związku z jej nieobecnością w kraju oraz że córka będzie mogła bez ograniczeń i w każdym czasie korzystać z tego lokalu. Analogiczne w swej treści oświadczenie złożyła w piśmie z dnia 02 czerwca 2010 roku K. P..

Dopiero po powyższych oświadczeniach we wniosku z dnia 26 lipca 2010 roku złożonym do Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w S. przez ustanowionego w dniu 23 lipca 2010 roku pełnomocnika D. D. dotyczącym zawieszenia postępowania kontrolnego pozwani podnieśli kwestię istnienia pisemnej umowy zlecenia z dnia 03 lipca 2005 roku wraz z aneksem z dnia 01 grudnia 2008 roku. Z przedstawionej umowy wynikało, jakoby K. P. zleciła rodzicom: zbycie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W., nabycie na własny rachunek do dnia 31 grudnia 2008 roku lokalu mieszkalnego spełniającego określone warunki zlokalizowanego w K. oraz przeniesienie własności tego lokalu na nią do dnia 31 maja 2009 roku, a także dokonanie prac remontowo-wykończeniowych i zakup mebli do lokalu. Natomiast przedstawiony aneks konkretyzował w swej treści lokal jaki ma być nabyty (wobec podanej w aneksie informacji, że została już zawarta umowa przedwstępna dotycząca nabycia lokalu). Przedstawione umowa i aneks nie były sporządzone w formie aktu notarialnego, nie miały również urzędowo poświadczonych dat ich zawarcia. W oparciu o powyższą umowę zlecenia z aneksem K. P. skierowała do Sądu Rejonowego w Kołobrzegu wnioski o zeważanie do próby ugodowej w zakresie przeniesienia na nią przez rodziców własności lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w K. wraz z garażem i udziałem ułamkowym w nieruchomości (sygn. I Co 1747/12). W efekcie powyższego wniosku K. P. oraz A. P. i M. P. zawarli przed sądem w dniu 13 października 2010 roku ugodę, na mocy której ci ostatni zobowiązali się do przeniesienia aktem notarialnym na rzecz córki własności lokalu wraz z garażem i udziałem ułamkowym w nieruchomości do dnia 31 grudnia 2010 roku. Aktem notarialnym z dnia 08 listopada 2010 roku M. P. i A. P. powołując się na powyższą ugodę przeniesli na rzecz K. P. własność przedmiotowego lokalu wraz z garażem i udziałem ułamkowym w nieruchomości.

W oparciu o ustalenia poczynione w trakcie kontroli skarbowej prowadzonej przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w S. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. przeprowadził w stosunku do pozwanych A. P., M. P. i K. P. postępowanie podatkowe w sprawie podatku od spadków i darowizn z tytułu nabycia przez M. i A. P. w drodze darowizny w 2006 r. od K. P. środków pieniężnych w łącznej kwocie 293.256,96 zł, które zostało zakończone decyzjami ostatecznymi z dnia 21 listopada 2011 r., ustalającymi wysokość podatku od spadków i darowizn w łącznej kwocie 50.902,00 zł (2 x 25.451,00 złotych), za który solidarnie odpowiadają w/w osoby. Decyzje zostały doręczone stronom w trybie zastępczym zgodnie z art. 150 Ordynacji podatkowej, a wobec nie złożenia odwołań stały się ostateczne. W dniach 23 i 24 lutego 2012 roku do Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. wpłynęły wnioski pozwanych

reprezentowanych przez D. D. o wznowienie postępowania podatkowego w związku z zaistnieniem przesłanki, o której mowa w art. 240 par. 1 pkt 5 Ordynacji podatkowej (wyjście na jaw nowych okoliczności faktycznych lub nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji nieznanymi organowi, który wydał decyzję). Do wniosków o wznowienie załączono umowę zlecenia z 03 lipca 2005 roku wraz z aneksem z 01 grudnia 2008 roku, odpis ugody sądowej zawartej w dniu 13 października 2010 roku w sprawie I Co 1751/10 oraz akt notarialny przeniesienia własności nieruchomości z 08 listopada 2010 roku. W efekcie złożonych wniosków o wznowienie Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. postanowieniami z dnia 30 marca 2012 roku wznowił postępowanie zakończone decyzjami ostatecznymi z dnia 21 listopada 2011 roku w celu przeprowadzenia postępowania co do przesłanek wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy, po czym w dniu 06 czerwca 2012 roku skierował do tutejszego Sądu pozew o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego, a następnie postanowieniami z dnia 15 czerwca 2012 roku zawiesił postępowanie podatkowe w sprawie podatku od spadków i darowizn z tytułu nabycia przez M. i A. P. w drodze darowizny w 2006 r. od K. P. środków pieniężnych w łącznej kwocie 293.256,96 zł. Zażalenia pozwanych na postanowienia w przedmiocie zawieszenia nie zostały uwzględnione.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów: decyzji ustalających podatek od spadków i darowizn (k. 5-10), protokołu kontroli k. 11-24, wyjaśnień do protokołu kontroli k. 24b, aktu notarialnego nabycia lokalu k. 25-34, oświadczenia k. 35, umowy zlecenia z aneksem k. 36-40, aktu notarialnego przeniesienia własności lokalu k. 41-42, postanowień w przedmiocie wznowienia postępowania podatkowego k. 88-90, postanowień w przedmiocie zawieszenia postępowania podatkowego k. 92-95, postanowienia utrzymujące decyzję w przedmiocie zawieszenia k. 96-111, protokół posiedzenia w sprawie I Co 1751/10 k. 131-134. Autentyczność powyższych dokumentów – poza umową zlecenie i aneksem – nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony i również Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić im wiarygodności. Podkreślić należy, iż wymienienie powyżej umowy zlecenia wraz z aneksem bynajmniej nie oznacza, iż Sąd ustalił, że taka umowa we wskazanej w niej dacie rzeczywiście została zawarta przez pozwanych; w oparciu o przedstawiony egzemplarz umowy wraz z aneksem Sąd jedynie dokonał ustaleń faktycznych co do tego, że umowa ta na pewnym etapie postępowania podatkowego została przedłożona przez strony oraz jaka była treść tego dokumentu.

Jeśli chodzi o zeznania złożone przez pozwanych (k. 147-149), to Sąd dał im wiarę jedynie w niewielkiej części, zgodnej z obiektywnymi źródłami dowodowymi w postaci niekwestionowanych przez strony dokumentów. Podkreślić należy, iż wszystkie te osoby oczywiście były żywotnie zainteresowane wynikiem niniejszej sprawy, stąd można było się spodziewać, iż będą chciały kreować rzeczywistość w sposób korzystny dla nich samych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo wniesione przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie konieczne stało się rozważenie, który z dwóch powodów występujących w niniejszej sprawie posiada legitymację czynną do wytoczenia powództwa o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego na podstawie art. 199a par. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa w związku z art. 189 (1) k.p.c. – to jest czy legitymacja ta przysługuje pierwotnemu powodowi (Skarbowi Państwa – reprezentowanemu przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P.), czy też powodowi, który wobec zawiadomienia go toczącym się postępowaniu na podstawie art. 196 k.p.c. wstąpił do udziału w sprawie w charakterze powoda (Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. P.). Podkreślić należy, iż pełnomocnicy pozwanych nie wyrazili zgody na wstąpienie nowego powoda w miejsce pierwotnego i jego zwolnienie od udziału w sprawie, tym samym w końcowej fazie niniejszego postępowania po stronie powodowej istniały dwa odrębne, wyżej wskazane podmioty.

Zdaniem Sądu należy podzielić w tym miejscu pogląd zaprezentowany przez pozwanych, iż legitymację czynną w sprawach o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego na podstawie art. 199a par. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa w związku z art. 189 (1) k.p.c. ma organ podatkowy (czyli w niniejszej sprawie Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P.), a nie Skarb Państwa działający przez właściwe statio fisci. Za przyjęciem takiej tezy przemawia treść powołanych przepisów w zestawieniu z poglądami przeważającymi w doktrynie i orzecznictwie

(cytowanymi przez pełnomocnika pozwanych w odpowiedzi na pozew k. 58-59, których ponowne cytowanie w tym miejscu wydaje się zbędne). Konstatacja ta automatycznie prowadzi do oddalenia powództwa wniesionego przez Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego jako podmiot nie mający legitymacji prawnej i tak właśnie postąpił tutejszy Sąd w pkt II wyroku, przechodząc następnie do merytorycznej analizy już tylko powództwa wniesionego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P..

W tym miejscu należy w ocenie Sądu powołać przepisy stanowiące podstawę niniejszego powództwa. Otóż zgodnie z art. 199 a par. 3 Ordynacji podatkowej jeżeli z dowodów zgromadzonych w toku postępowania, w szczególności zeznań strony, chyba że strona odmawia składania zeznań, wynikają wątpliwości co do istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, z którym związane są skutki podatkowe, organ podatkowy występuje do sądu powszechnego o ustalenie istnienia lub nieistnienia tego stosunku prawnego lub prawa. Zgodnie zaś z art. 189 (1) k.p.c. Uprawnienie żądania istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego przysługuje również, w toku prowadzonego postępowania, organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej, jeżeli ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa jest niezbędnym dla oceny skutków podatkowych.

Zdaniem Sądu sytuacja jaka miała miejsce w toku prowadzonego przeciwko pozwany postępowania podatkowego w sposób jednoznaczny wskazuje na spełnienie przesłanek przewidzianych w powyższych przepisach.

W toku postępowania podatkowego pozwani A. P. i M. P. przyznali fakt, iż za pieniądze otrzymane od swej córki K. P. nabyli na własność do swego majątku wspólnego lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...). Pozwani w składanych w toku postępowania wyjaśnieniach jednoznacznie wskazali, że zgodnie z poczynionymi ustaleniami A. P. i M. P. mieli nabytym lokalem swobodnie dysponować, jak również podkreślali, że A. P. i M. P. nie byli zobowiązani do przepisania lokalu na K. P.. Nie powinno budzić wątpliwości, iż opisana sytuacja zawiera w sobie oczywiste elementy darowizny – oto bowiem małżonkowie P. za środki pieniężne nie stanowiące ich własności, lecz własność ich córki nabyli za jej wiedzą i zgodą do swego majątku małżeńskiego opisany wyżej lokal mieszkalny. Sytuacja taka zgodnie z obowiązującymi przepisami uzasadniała ustalenie należnego podatku od spadków i darowizn i obciążenie nim pozwanych (vide przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizn – art. 9 ust. 1 pkt. 1 i art. 4 ust. 1 pkt 5) i tak też się stało w decyzjach z dnia 21 listopada 2011 roku.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w toku prowadzonej kontroli skarbowej M. P., A. P. i K. P. początkowo nie ujawnili występowania umowy zlecenia z dnia 03 lipca 2005 roku wraz z aneksem z dnia 01 grudnia 2008 roku, natomiast wskazali, że małżonkowie P. mieli nie przepisywać lokalu przy ul. (...) w K. na córkę, gdyż na mocy sporządzonych testamentów dziedziczy ona po nich spadek (wyjaśnienia do protokołu kontroli). Powyższe wyjaśnienia i oświadczenia należy uznać za kluczowe, albowiem zostały sporządzone przez samych pozwanych, co wyklucza zdaniem Sądu jakiegokolwiek przekłamania. Tym samym małżonkowie P. jednoznacznie potwierdzili, że nabyty lokal stanowi ich własność, która dopiero ewentualnie w przyszłości w drodze spadkobrania może stać się własnością ich córki. Wbrew twierdzeniom pełnomocników pozwanych w złożonych w toku postępowania podatkowego pisemnych wyjaśnieniach i oświadczeniach pozwani nigdzie nie powołali się na istniejącą pisemną umowę zlecenia. Pozwani A. P. i M. P. nie wskazali, że z córką „zawarli umowę zlecenia” określonych czynności, lecz że córka „zleciła” im określone działania, przy czym słowo to w tym kontekście można było zinterpretować jako ustnie dokonane ustalenia dotyczące określonego postępowania. Skoro pozwani nie powołali się wyraźnie na zawarcie pisemnej umowy zlecenia, nie jest niczym dziwnym, iż organ podatkowy nie zażądał od nich takiego dokumentu i nie można w tym zakresie czynić mu zarzutu. Podkreślenia wymaga w tym miejscu fakt, iż postanowienia przedłożonej później pisemnej umowy zlecenia, są całkowicie odmienne od warunków „zlecenia”, o których pozwani wspominali w wyjaśnieniach i oświadczeniach do protokołu kontroli (zwłaszcza co do tego, co małżonkowie P. mieli uczynić z nabytym mieszkaniem), a pozwani przesłuchani przez Sąd na rozprawie nie potrafili w sposób logiczny i przekonujący uzasadnić tych rozbieżności (zeznania, że wyjaśnienia i oświadczenia napisali pod dyktando urzędnika są dla sądu niewiarygodne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego). Nie sposób pominąć okoliczności, iż w akcie notarialnym zakupu nieruchomości małżonkowie P. jednoznacznie oświadczyli, iż lokal mieszkalny nabywają w ramach małżeńskiej wspólności ustawowej, za fundusze pochodzące z majątku wspólnego, wskazując jednocześnie że w ich związku małżeńskim obowiązuje w zakresie stosunków majątkowych ustrój wspólności ustawowej. Małżonkowie

P. w powyższym akcie notarialnym w ogóle nie powołali się na to, iż nabycia lokalu dokonują w wykonaniu uprzednio zawartej umowy zlecenia zawartej ze swoją córką K. P.. Tłumaczenia o fiducyjnym charakterze rzekomo zawartej umowy zlecenia i wiążącym się z tym brakiem obowiązku wskazania, że środki na zakup lokalu pochodzą od K. P. nie są dla Sądu przekonywujące. Zdaniem Sądu gdyby rzeczywiście mieszkanie w K. miało według poczynionych między pozwanymi ustaleń należeć do K. P., to nie istniała żadna przeszkoda, aby udzieliła ona swoim rodzicom stosownego pełnomocnictwa, takiego jak udzieliła wcześniej swojej matce do zbycia lokalu w W.. Bardzo istotną kwestią jest fakt, iż rzekomo zawarta pisemna umowa zlecenia ani nie posiada formy aktu notarialnego, ani nawet data jej zawarcia nie została urzędowo poświadczona, a zatem nie sposób uznać za udowodnione tego, że rzeczywiście została sporządzona w dacie w niej wskazanej. Do tego umowa ta wraz z aneksem została po raz pierwszy powołana dopiero we wniosku z dnia 26 lipca 2010 roku o zawieszenie postępowania kontrolnego złożonym do Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w S. po konsultacji pozwanych z doradcą podatkowym D. D. i za jego pośrednictwem, a następnie dołączona do wniosków o wznowienie postępowania zakończonych decyzjami w sprawie wymiaru podatku z dnia 21 listopada 2011 roku wydanymi przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P.. Okoliczności te zdaniem Sądu prowadzą do wniosku, iż pisemna umowa zlecenia datowana na dzień 03 lipca 2005 roku z aneksem datowanym na dzień 01 grudnia 2008 roku w dacie rzekomego jej zawarcia wcale nie zaistniała, jak również nie istniała jeszcze w momencie składania przez pozwanych wyjaśnień i oświadczeń co do protokołu kontroli skarbowej, a została skonstruowana i wykreowana jedynie na potrzeby uchylecia się przez pozwanych od nałożonego na nich zobowiązania podatkowego w zakresie podatku od spadków i darowizn. Zdaniem Sądu pozwana K. P. wyłącznie w celu uwiarygodnienia swojej wersji wydarzeń i uniknięcia konsekwencji podatkowych skierowała – niewątpliwie w porozumieniu z rodzicami – do Sądu Rejonowego w Kołobrzegu wnioski o zawezwanie do próby ugodowej w oparciu o rzekomą pisemną umowę zlecenia i wykorzystując fakt, iż Sąd ten nie miał szansy znać wszystkich aspektów niniejszej sprawy zawarła z rodzicami ugodę sądową, na podstawie której następnie doszło do przeniesienia na jej rzecz przez rodziców własności lokalu w K.. Składane przez pozwanych zeznania co do rzekomych okoliczności zmuszających ją do podjęcia takich właśnie kroków (domniemany konflikt z rodzicami) są dla Sądu całkowicie niewiarygodne. Pozwani w składanych wcześniej wyjaśnieniach i oświadczeniach w ogóle nie powoływali się na takie okoliczności, a również w zeznaniach sądowych nie potrafili w sposób logiczny wskazać jaka była istota rzekomego konfliktu, pozostając przy nic mniej mówiących ogólnikach. Wbrew przekonaniu pozwanych zawarta przed Sądem Rejonowym w Kołobrzegu ugoda nie pozbawia tutejszego Sądu możliwości badania, czy umowa zlecenia datowana na dzień 03 lipca 2005 roku jest umową rzeczywiście istniejącą. Przypomnieć należy, iż Sąd w postępowaniu cywilnym wiąże jedynie ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa, jak również zobowiązany jest on do respektowania orzeczeń kształtujących prawo (np. ustalających w sentencji określony stosunek prawny, czy stwierdzających nabycie własności przez zasiedzenie). W toku postępowania w sprawie I Co 1751/10 Sąd nie wydał żadnego orzeczenia, a jedynie dochodząc do przekonania, iż zawarcie ugody jest dopuszczalne, pozwolił na jej zawarcie i na tym sprawę o zawezwanie do próby ugodowej zakończył.

Reasumując w ocenie Sądu należy przyjąć, że nie istnieje stosunek prawny łączący strony rzekomej umowy zlecenia datowanej na dzień 03 lipca 2005 roku wraz z aneksem datowanym na dzień 01 grudnia 2008 roku, z którego strony wywiodły skutek podatkowy w postaci nieistnienia obowiązku podatkowego w postaci podatku od darowizny. Zgromadzone w sprawie dowody analizowane w oparciu o zasady logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują, że przedmiotowa umowa została sporządzona w celu uchylecia się od opodatkowania podatkiem od darowizny uzyskanych kwot przeznaczonych następnie na nabycie lokalu położonego w K. przy ul. (...) i ujawniona dopiero w momencie ustanowienia pełnomocnika. Mając powyższe należało orzec jak w pkt 1 sentencji wyroku, uwzględniając powództwo Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. i ustalając nieistnienie stosunku prawnego wynikającego z umowy zlecenia z dnia 03 lipca 2005 roku (wraz z aneksem z dnia 01 grudnia 2008 roku) zawartej między K. P. jako zleceniodawcą, a A. P. i M. P. jako zlecenobiorcami.

O kosztach postępowania należnych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W. P. Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Pozwani przegrali proces, zatem winni solidarnie ponieść koszty uczestnictwa w/w powoda w sprawie. Na koszty te składają się w niniejszej sprawie koszty zastępstwa procesowego w wysokości stawki minimalnej liczonej od wartości przedmiotu sporu tj. w wysokości kwocie 3.600 złotych. Jednocześnie wobec faktu, iż

strona powodowa była zwolniona ustawowo od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu w niniejszej sprawie Sąd nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. kwotę 2.546,00 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu (5% z 50.902,00 zł).

Sąd kierując się możliwością daną przez art. 102 k.p.c. uznał, iż nie ma podstaw do obciążenia powoda Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanych kosztów postępowania, pomimo formalnego oddalenia wniesionego przez niego powództwa. Fakt, że Sąd w tutejszym składzie aprobuje wyrażony przez pozwanych pogląd co do legitymacji prawnej organu podatkowego w sprawach o ustalenie wniesionych na podstawie art. 199 a par. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 189(1) k.p.c., nie oznacza, iż równocześnie nie dostrzega on, że powyższa kwestia nadal wywołuje istotne rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie, na co słusznie wskazał pełnomocnik obu powodów. W szczególności wskazać należy na przedłożone przez tegoż pełnomocnika odpisy orzeczeń w analogicznej sprawie toczącej się przed tutejszym Sądem, których prawdziwość bez trudu mogła być zweryfikowana czy to w systemie informatycznym, czy to w stosownych Repertoriach (k. 122-124). W sprawie tej mimo prawidłowego określenia strony powodowej w pozwie (Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. w W.) ostatecznie Sądy obu instancji przyjmowały, iż pozwanym jest Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. w W.. Drugorzędną kwestią jest, czy wzmiankowane Sądy dokonały zmiany oznaczenia strony powodowej samodzielnie, czy na czyjkolwiek wniosek, albowiem kluczowy jest fakt, iż dla Sądów tak pierwszej, jak i drugiej instancji orzekających w tamtej sprawie oczywistym było (odmiennie niż dla Sądu w niniejszym składzie), że powodem winien być jednak Skarb Państwa, a nie organ podatkowy. Zdaniem Sądu kwestia ta może jednoznacznie zostać rozstrzygnięta bądź to przez bardziej jednoznaczne zredagowanie stosownych przepisów, bądź to poprzez wypowiedzenie się w tej materii Sądu Najwyższego w składzie siedmioosobowym. Do tego czasu nie sposób przyjąć, aby Skarb Państwa i organy podatkowe działające przecież w interesie publicznym ponosiły koszty niejasnej redakcji przepisów i były zmuszone do jednoczesnego wytaczania powództwa przez Skarb Państwa i organ podatkowy z pełną świadomością, że jedno z tych powództw będzie musiało być oddalone z uwagi na brak legitymacji formalnej, a zależeć będzie to wyłącznie od zapatrywania danego składu orzekającego. Pamiętać należy, że z uwagi na charakter niniejszej sprawy kwestia prawidłowego oznaczenia strony powodowej jest de facto kwestią o charakterze czysto technicznym (pозew w obu przypadkach jest przecież przygotowywany i podpisywany przez te same osoby), jak również że żądanie nieistnienia stosunku prawnego okazało się ostatecznie całkowicie słuszne pod względem merytorycznym. Zaznaczyć należy wreszcie, iż fakt wystąpienia po stronie powodowej dwóch podmiotów w żaden sposób nie utrudnił obrony pozwanym, albowiem treść obu pozwów była w zasadzie identyczna, a zatem po wniesieniu drugiego pozwu nie zaistniała u pozwanych potrzeba podjęcia jakichkolwiek innych czynności poza powtórzeniem argumentacji merytorycznej skierowanej przeciwko pierwotnemu powództwu – która to argumentacja w przekonaniu Sądu nie jest trafna z przyczyn opisanych wcześniej. Reasumując w braku racjonalnych podstaw do obciążenia jakimikolwiek kosztami Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. tutejszy Sąd orzekł jak w pkt V wyroku.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Z/Odpisy wyroku z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikowi pozwanej K. P. adw. E. P. i pełnomocnikowi pozwanych A. P. i M. P. adw. M. G..